

[Poul Møller.]

som bekendt gik på melodien „Kys mig godnat“, og som kom ud til en meget større kreds end det lille digt, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen nu citerede. Se denne kys mig godnat-verse sluttede således:

„Konservatismen og kommunismen
samt deres bagstræb fejrer vi hen,
enige står vi,
sejren den når vi,
klart skal det lyde, Hedtoft igen.“

Jeg tror, man må sige, at vi ikke skylder hinanden noget, når det drejer sig om poesiens kunst, og at vi vist skal prøve at se bort fra dette og tage det for den spøg, det nu engang er. (*Hans Hedtoft: Digterisk var det sidste det bedste!*). Ja, måske digterisk.

Ved de ændringsforslag, som er stillet i betænkningen, og som den højtærede finansminister nu anbefaler tinget at stemme for, er der gjort et ret kraftigt indhug i statskassen i forhold til de oprindelige lovforslag, der var til behandling for omkring 3 uger siden, og den margin, som den højtærede finansminister havde skabt i sine lovforslag til styrkelse af statens finanser, er ikke blot brugt op, men også til en vis grad overskredet. Nu erkender jeg blankt, at det ikke på forhånd er muligt at vurdere, hvorvidt disse ændringer kommer til at medføre et reelt underskud for statskassen for det kommende år, men jeg tror, man skal gøre sig klart, at regeringens ændringsforslag er den yderste grænse for statskassens bæreevne, og mit parti ønsker i hvert fald ikke, at vi under de nuværende gode konjunkturer, som præger det danske samfund, skal finansiere statens udgifter ved at overtrække finansministerens konto i nationalbanken.

Jeg erkender, at det kan være vanskeligt at foretage en sådan vurdering, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen citerede nogle udtalelser, som min broder, den højtærede indenrigsminister, var fremkommet med i 1949, om finansministres vurderings-evne og deres forsøg på ligesom at skabe en skjult reserve. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gjorde altså disse ord, som dengang blev fremsat af den konservative opposition, til sine, og den højtærede finansminister kunne således også i dag som svar til det ærede medlem hr. H. C. Hansen gøre det ærede medlems svar på disse ud-

talelser til sine. Dengang det ærede medlem hr. H. C. Hansen var finansminister — i foråret 1949 —, svarede han på disse bemærkninger — jeg beder om tilladelse til et citat, det findes sp. 3030 —:

„Til de bemærkninger, der er gjort fra forskellig side, vil jeg gerne knytte nogle enkelte kommentarer. Jeg må måske først have lov til at sige, at hele indledningen til det ærede medlem hr. Aksel Møllers tale om finansministerens fejlurderinger med hensyn til provenuet af skatterne vil jeg gerne skænke ham. Jeg gad vist, om nogen finansminister på noget tidspunkt har kunnet undgå den art af angreb. Der er jo tale om skøn, og det frembyder visse vanskeligheder i en tid med så relativ megen usikkerhed som den, vi har været inde i siden besættelsens afslutning. Jeg skal derfor overlade det ærede medlem hr. Aksel Møller alle sådanne billige triumfer, som han på dette felt mener at kunne hente, idet jeg dog måske kunne føle trang til at minde det ærede medlem om, at også en borgmester med et finansielt ansvar kan komme ud for at skønne mindre holdbart, end han har tilsigtet.“

Heraf kan man altså se, at den daværende finansminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, stode på sit skøn og måtte lægge det til grund for den økonomiske, politiske debat, og naturligvis må den nuværende højtærede finansminister gøre det samme overfor de oppositionelle forslag, der nu er tale om, og det høje ting, i hvert fald vi, der står udenfor det ærede medlems parti, må også bygge på og forlade os på det skøn, der er opstillet af den højtærede finansminister.

Nationalbankdirektørens tale fornylig i Handels- og Kontorist-Foreningen og nationalbankens nylig offentliggjorte beretning opfordrer heller ikke til en egentlig underbalancering af statsbudgettet. Det var langt snarere en opfordring til ved finanspolitiske midler ad skattevejen, ad afgiftsvejen at fremkalde et overskud på statens regnskab for derigennem at muliggøre en lempelse af den almindelige låne- og kreditpolitik.

Må jeg derfor i denne forbindelse sige, at jeg står ganske uforstående overfor det ærede medlem hr. Frede Nielsen, som i en artikel i „Fyens Social-Demokrat“ den 22. d. m. har taget nationalbankdirektørens